

Сърцето ти може да се изпълни с още повече Божия благодат, защото, ако беше пълно догоре, нямаше да издържаш, щеше да искаш да си тръгнеш от този свят и да умреш от голямо щастие. Следователно, за да има място за още щастие, това означава, че сърцето може да се изпълни още повече с Христос, да стане още по-радостно и щастливо, бидейки близо до Църквата. Много е хубаво, че сме православни, но зависи как ще живеем в Църквата, как ще задържим Христос, как ще Го представим на другите, ако Го подирят в нас, ако ни попитат да кажем нещо за Него. Но дори да не ни попитат, Христос ни каза, че светлината на нашата душа трябва да свети- *Тъй да светне пред човеците светлината ви, та да видят добрите ви дела и да прославят Небесния ваш Отец*

.

Вие предавайте светлината и имайте това, което трябва да имате, бъдете това, което трябва да бъдете, и оттук нататък да не ви занимава дали ще ви разберат, дали ще направите впечатление. Ти бъди на място, този, който трябва да бъдеш, без стрес за това, което става около теб. Бог не търси от теб непостижими и неосъществими неща, а да си православен, вярващ, да живееш Христос, да обичаш, да имаш смирение, а не да съдиш, да класифицираш хората на добри и зли, да казваш: *тези са сигурни за рая, а тези няма да се спасят* !, да не казваш:

аз ще отида в рая, а тези няма!

Дори да се касае за еретици и всякакви други, няма ти да кажеш дали ще отидат или не, нито Христос е казал някъде да съдим какво ще правят другите или какво ще прави Христос с другите. Когато апостолите попитали дали другите ще се спасят – т.е. те смятали, че

ние, добрите, сме до Теб

!, Господ не отговорил на този въпрос, а им каза нещо друго напълно различно - *подвизавайте се да влезете през тесните врата*

.

Вас едно нещо ви интересува, да се подвизавате да влезете през тесната врата, твоят живот да бъде подвижнически, да си смирен, да гледаш себе си, а това какво ще правя с всички други, дали ще спася други народи племена, религии, няма ти да го кажеш.

И дори Бог да ти каже, че те няма да се спасят, не е хубаво да се радваш, да се гордееш за това и да казваш:

видя ли? Ето, няма да се спасят! Стана ми хубаво

! Защото, ако кажеш това, и ти няма да се спасиш. Ако ти стане хубаво от това, че другите няма да се спасят, ще трябва да те заболи за това, да се молиш за другия, да

молиш и да казваш: Господи, дари на всички светлината на истината, и на мен, дето си мисля, че имам истината. Някои казват:

Притежаваме истината

! Истината обаче не е нещо, което се притежава, а нещо, което ни притежава- ние сме в истината, не ние държим истината, нито тя има нужда от нас, нито Бог има нужда от нас да Го защитаваме. Ако искаш да си православен, бъди смирен, имай любов, бъди строг към себе си, а към другите се отнасяй с доброта, снизхождение и смирение. Без отстъпка в догматите. Разбира се, не говорим за нещо такова и искам да вярвам, че не си човек, където едно говорим, а умът ти друго схваща и по друго начин го развива.

Книжниците и фарисеите и всички, които оттогава се смятали за „избрани“, казвали на Христос: *нашият баща е Авраам, ние сме православните!* Тези тогавашни „православни“, тези строги, зилоти, тези, които вярвали, че държат в ръцете си – и наистина държали нещо страшно – държали истината, Моисеевия закон, Божието Откровение в Стария Завет, книгите на закона, синагогата, богослужението, молитвата, но ги държали по погрешен начин, защото ги превръщали в меч, който използвали срещу другите. И всичко това, което казвали, т.е., че са тогавашните православни, накрая се превърнало в тяхна присъда. Бог отнел благодатта от тях,

след като се хвалите, че сте потомци на Авраам, че сте православните, но мислите, че всички други трябва да ви слугуват и всички други трябва да бъдат осъдени, изпитвате неприязън към тях и сте толкова коравосърдечни и ☐ *Ме почитате с уста, - казва Бог*

☐ - *но сърцето ви стои далеч от Мен.*

Страшни думи.

Този народ Ме почита с уста

- с уста говорим много хубави неща, но нашия дух и поведение не са такива, каквито Бог иска. Затова постави въпросителна в себе си и се запитай: дали съм истинен? Някои питат: Бог какво ще прави с останалия свят? Добре, ние сме в Гърция, православни сме, а другите, които са другаде? Бог какво ще прави с тях? Не разбрах, ти какъв проблем имаш? Тоест, ако някой днес умре в Германия, в Рим, Италия, в Америка, в Австралия, нима Бог ще те накара ти да го поставиш сред спасените или погиналите? Бог ще ти каже ти да решиш? Не, няма ние да решим, съдът не е наша работа. Големият въпрос за мен е дали аз ще се спася. Ти ще се спасиш ли? Не другият какво ще прави, а ти какво ще правиш- твоят православен живот православен живот ли е?

Какво означава да си православен, а не някакъв друг? Православието е това, което се казва: *дойди и виж!* Ела, вдигни се, стани, слез от фотьойла, от летаргията, където седиш и нищо не те интересува. Потърси, подири нещо, знаеш ли какво? Не да търсиш някакъв бог, защото Бог пръв дойде и те намери, а потърси да Го доближиш, да видиш Бога, Който се е открил. Ние не търсим непознат Бог - непознатият Бог дойде, стана познат и ни каза

Аз съм. Когато Кайафа и Пилат попитали: кажи ни Ти ли си? Заклевам да кажеш Ти ли си Синът на Бога? Той отговорил:

Аз съм

. Край. Св. Фотини –самарянката казала: чакаме да дойде Месия и Господ ѝ казва-
Аз съм

. Ние не търсим Бога, Той дойде, намери ни и в Православието не тръгваме да откриваме нови неща с нашия ум, да ги измисляме, а вече откритите неща. Христос вече е направил движението, Той ни намери сред мрака, Светлината дойде в мрака и Бог ни намери. Той направи първото движение, след както ние не можехме да го направим - как да намерим Бога, след като сме слепи? Христос идва, открива ни се и това е голяма разлика между Православието и другите религии. Другите религии са човешко движение, където човек казва: не издържам на тази земя, задушават ме самотата, страхът, смъртта, заплахите, хищниците, трусовете, наводненията, бедите, искам някъде са се облегна. Къде? –и умът започва да търси и да създава божества. Той чува гръмотевицата и я нарича Зевс, вижда страшното море, което поглъща толкова хора, потъват кораби и казва:

леле! Ннякакъв бог се крие тук

! и го нарича Посейдон и превръща всичко в божества; това е наше движение. В ума си започвам да създавам един бог по мой образ и подобие. Представям си Бога по моята мяра. Затова боговете в различните религии завиждат, карат се, убиват се помежду си, завиждат на самите хора, убиват ги, тоест човешки неща, измислици и поведения.

Не можем да разберем величието на нашето Православието, Бог не ни дава да го почувстваме много силно, защото сме егоисти, лесно се възгордяваме и вместо да кажем: Господи, прославяме Те!, ние казваме: *а-а хубав съм, православен съм, браво на мен*

! Докато трябва да кажеш не

браво на мен!

, а браво на Тебе, Боже! Ти си хубав, велик, много благ, напра́ви ме православен, благодаря Ти! На Тебе подобава всяка слава! Ти си направил движението, дойде на земята и ни намери, каза ни много шури неща, така ми каза едно дете, защото ние не бихме казали шури неща, а наши си неща, с нашия ум, болни неща, докато Божиите са удивителни. Това имаше предвид детето. Това са думи от младежкия речник, където трябва да правиш съответните аналогии - много шури, много впечатляващи, Бог казва *обичай враговете си!*

и ако вярата беше наше собствено изобретение и измислица, никога нямаше да го кажем сами:

обичай враговете си

! Не ти идва да го кажеш, само Бог може да каже това, само заради това Христос е Бог и само заради това Православието е истината, защото издига човека до граници и висоти, които човек не може сам да постигне. Това, което съществува в Православието, е божествено, не е по наш образ и подобие,

Православието е Божият живот на земята

, животът на Света Троица в този свят, Бог се отразява върху нас, а не ние върху Него. Разбираш ли? Велико нещо е да си православен. Душата ти благоухае от Светия Дух, помазан си, миросан, свещеникът те е помазал, когато си се кръстил. Имаш благодатта на св. Кръщение, просветлението на Света Троица, Божиите дарове. Има много хляб в

Православието не е автоматично билет за рая

Написано от Архим. Андрей Конанос
Петък, 15 Август 2014 20:53

това нещо, голямо съдържание, Православието е необработена нива в нашия живот. И ние можем да изпитваме голяма радост, да се наслаждаваме, можем да научим много неща от това, което правим и в което вярваме без то някога да спира, защото нашата вяра няма край.

Следва продължение...

Превод от гръцки: Константин Константинов

{jcomments off}